

H.D. 15. februar 2001 i sag 569/1997

(I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 1. afd., 26. november 1997).

Damstahl A/S (adv. Torben Bondrop, Kbh.)

mod

A.T.I. s.r.l. (adv. Thomas Højlund, Kbh.).

Vestre Landsrets dom 26. november 1997 (1. afd.)

(Lis Sejr, Lilholt, H. Pagaard (kst.)).

Under denne sag, der er anlagt den 4. august 1995, har sagsøgeren, Damstahl A/S, nedlagt følgende påstande:

1. Sagsøgte, A.T.I. s.r.l., tilpligtes at anerkende, at sagsøgeren i henhold til erklæring af 31. juli 1995 med føje har friholdt sit norske datterselskab Damstahl AS for ethvert beløb, som datterselskabet - når der bortses fra datterselskabets modkrav - er blevet pålagt at betale til K. Lund AS Engros i erstatning ved dom eller retsforlig i forbindelse med sag nr. A 199/95 ved Midthordland Herredsrett i Norge.

2. Sagsøgte tilpligtes til sagsøgeren at betale det beløb, som sagsøgeren i henhold til erklæring af 31. juli 1995 har friholdt sit norske datterselskab Damstahl AS for i forbindelse med sag nr. A 199/95 med tillæg af sædvanlig procesrente fra tidspunktet for sagsøgerens opfyldelse af nævnte erklæring, til betaling sker.

Sagsøgerens påstande vedrører sagsøgtes leverance i maj 1993 af rør til sagsøgeren til videreforsendelse via sagsøgerens norske datterselskab til K. Lund Engros AS. Leverancen hævdes af sagsøgeren at være behæftet med mangler.

Sagsøgeren har anlagt sagen ved Vestre Landsret under henvisning til artikel 5, nr. 1, i EF-Domskonventionen, jf. retsplejelovens § 227, stk. 1, idet sagsøgeren har gjort gældende, at det aftalte leveringssted for leverancen var Skanderborg.

Sagsøgte har i svarskrift af 10. maj 1996 nedlagt påstand om afvisning af sagen, idet sagsøgte har gjort gældende, at levering fandt sted i Italien ved rørenes overgivelse til »fremmed fragtfører«, og at sagsøgte således hverken i henhold til EF-Domskonventionen eller danske værnetingsregler har værneting i Danmark.

Det omtvistede værnetings spørgsmål har været gjort til genstand for særskilt mundtlig forhandling, jf. retsplejelovens § 253.

Sagens nærmere omstændigheder af betydning for afgørelsen af det foreliggende spørgsmål er følgende:

Til brug for en entreprise vedrørende et gasrør anlæg i Norge bestilte entreprenøren Trønderrør AS syrefaste og rustfrie rør hos K. Lund AS Engros, der herefter indgik aftale med sagsøgerens norske datterselskab Damstahl AS om levering af rørene. På foranledning af Damstahl AS forespurgte sagsøgeren herefter sagsøgte via telex af 10. januar 1992 om levering af blandt andet 1500 m rør 30 × 2 mm af typen wst. 4436/aisi 316. Sagsøgte besvarede i telefax af samme dag forespørgslen med et tilbud på levering af blandt andet de omhandlede rør til en pris, der er angivet som »31,45« pr. enhed. Ud for den angivne pris er i telefaxen med anden håndskrift anført »31,-«.

Ved telex af 14. januar 1992 til sagsøgte bestilte sagsøgeren under henvisning til sagsøgtes telefax af 10. januar 1992 og telefonsamtale af 13. januar 1992 de omhandlede rør til en pris på 31,00 DKK pr. enhed til levering i marts 1992. I telexen er blandt andet anført:

». . .

Levering: franko Skanderborg

...

Certifikat: i henhold til din 50049/3.1.b - sammen med fakturaen. Leveringstiden anses for at være datoen, hvor vi har modtaget både varer og certifikater.

...

Vi imødeser modtagelse af Deres ordrebekræftelse.

...«

Sagsøgte afgav den 16. januar 1992 ordrebekræftelse, hvori der i en rubrik med fortrykt tekst »PORTO - PORT« med maskinskrift er angivet »F.CO DOMIC. NON SDOG«.

Ordrebekræftelsen indeholder en fortrykt tekst, der er sålydende: »TERMINI DI CONSEGNA NON SONO IMPEGNATIVI/THE DELIVERY TERMS ARE NOT BINDING«.

Rørene blev leveret i Skanderborg som aftalt, og sagsøgte fremsendte faktura dateret den 24. marts 1992, hvori der i rubrikken med fortrykt tekst »PORTO - TO« med maskinskrift er angivet »F.CO DOMIC. NON SDOG«.

Under sagen er fremlagt en faktura udstedt til sagsøgte af firmaet Avandero, Milano, der efter det oplyste var antaget af sagsøgte til at transportere de bestilte rør fra Italien til Danmark.

I fakturaen er blandt andet anført:

»EXPORT PER 8660 SKANDERBORG

...

RESA: DDU NON SDOGANATO«

De leverede rør blev af sagsøgeren sendt videre til Norge, hvor de gennem sagsøgerens norske datterselskab blev leveret til K. Lund AS Engros, der igen leverede videre til entreprenøren Trønderrør AS. Efter rørenes nedgravning opstod der lækager, hvorefter entreprenøren gjorde et erstatningskrav på norske kr. 655.419 gældende over for både K. Lund Engros og sagsøgerens norske datterselskab. K. Lund AS Engros anerkendte det rejste erstatningskrav og har herefter anlagt sag mod sagsøgerens norske datterselskab med påstand om betaling af den erlagte erstatning. Over for sit norske datterselskab har sagsøgeren den 31. juli 1995 afgivet en erklæring, ifølge hvilken sagsøgeren har påtaget sig at friholde datterselskabet for ethvert beløb, som datterselskabet måtte blive pålagt at betale til K. Lund AS Engros.

Sagsøgeren har fremlagt en telefax af 17. november 1992 til sagsøgte, hvori sagsøgeren afgiver ordre på nogle rør, og hvori der vedrørende levering er anført »Delivery: free Skanderborg, packing incl.«. Sagsøgte har ved telefax af 1. december 1992 bekræftet denne ordre, og der er i telefaxen blandt andet anført »CONDITIONS AS USUAL«.

Ole Petersen, Ejer, har som vidne forklaret, at han er ansat som koncernindkøbschef hos sagsøgeren, hvor han har været ansat siden 1980. Han forestår også indkøb til datterselskaberne i Sverige og Norge. Samarbejdet med sagsøgte begyndte i 1981 8-2. Stefano Benetti kontaktede dem telefonisk, hvorefter der blev afholdt et møde i Italien. På mødet drøftedes blandt andet betalings- og leveringsvilkår generelt, mens pris og leveringstid skulle aftales fra gang til gang. Det blev aftalt, at leveringsbetingelserne skulle være: Frit leveret Skanderborg. Betalingsbetingelserne skulle være løbende måned + 60 dage. Efter hans opfattelse betyder de aftalte leveringsbetingelser, at levering er sket, når varerne er læsset af i Skanderborg. Under forhandlingerne blev der talt engelsk. Der blev ikke lavet en samhandelskontrakt, men senere er der lavet en »generel agreement«, hvorefter sagsøgeren er sagsøgtes repræsentant i Skandinavien. Den konkrete sag startede med en forespørgsel fra sagsøgeren til sagsøgte, hvilket er sædvanligt. Herefter fremkom sagsøgte med et tilbud den 10. januar 1992. På dette tilbud er der med hans håndskrift tilføjet nogle ændrede priser, hvilket er sket efter en telefonsamtale med R. Losa, der accepterede de tilskrevne priser. Ordren blev afgivet den 14. januar 1992 og indeholdt den sædvanlige leveringsklausul: frit Skanderborg. Certifikatkravet betyder, at varen ikke kan anses for leveret, før certifikatet er modtaget. Certifikat blev i første omgang modtaget med telefax den 14. januar 1992, hvilket var i orden. I ordren bedes om ordrebekræftelse, der blev afsendt den 16.

januar 1992. Af denne fremgår det, at leveringstiden er fastsat til uge 14 i 1992, hvilket er første uge af april. Oprindeligt var der foreslået levering i marts 1992. Samhandelen mellem parterne har siden 1982 ligget mellem leveringer på 200 t til 1.000 t årligt. I 1993 købte sagsøgeren 390 t varer til en værdi af 7,8 mio. kr., i 1994 881 t til en værdi af 17,4 mio. kr., i 1995 385 t til en værdi af 12 mio. kr. og i 1996 79 t til en værdi af 2 mio. kr. Der er undertiden opstået transportskader i forbindelse med leveringerne. I så fald har man lavet en påtegning på fragtbrevet og har herefter pr. telex kontaktet sagsøgte for at få en kreditnota. Disse er altid blevet udstedt uden problemer. Det har ikke drejet sig om de store beløb. Han ved ikke, om sagsøgte i disse tilfælde har gjort et ansvar gældende mod transportøren. Han kan nævne et konkret eksempel, hvor man i marts 1993 fik leveret varer, der ikke havde været ordentligt fastgjort under transporten, hvorfor en del af dem var blevet beskadiget. Ved henvendelse til sagsøgte sagde denne, at man kunne modregne i næste levering. Denne skade drejede sig om varer for 76.000 kr.

Ruggieri Losa Erba, Italien, har som vidne forklaret, at han har været ansat hos sagsøgte siden 1977. Han har i 15 år varetaget salg af rustfrit stål, som sagsøgte producerer. Ca. 90% af produktionen sælges til udlandet, fortrinsvis til Europa. Franko-klausulen anvendes normalt ved salg i Europa. Han forstår klausulen således, at sagsøgte skal finde en transportør, som får overdraget varerne og leverer til kunden. Sagsøgte betaler for transportomkostningerne. Man har valgt denne klausul, fordi man gerne vil yde kunden den ekstra service at finde og betale transportøren. Han deltog i forhandlingerne med sagsøgeren i begyndelsen af 80'erne. Man har hele tiden brugt den samme klausul. Han har aldrig modtaget reklamationer over klausulen, som heller aldrig er blevet genforhandlet. Det er korrekt, at sagsøgte i nogle tilfælde har udstedt kreditnota til sagsøgeren som følge af opståede transportskader. Dette var man ikke forpligtet til, men har valgt at gøre det på grund af det gode samhandelsforhold. Det har drejet sig om skader på mindre beløb på 5.-10.000 kr. Den håndskrevne ordrebekræftelse af 1. december 1992, hvor han har anført »conditions: as usual«, er blevet fulgt op af en maskinskrevne ordrebekræftelse, hvori den sædvanlige klausul »F.CO DOMIC. NON SDOG« har været påført. DDU-klausulen, der er anført på fakturaen fra transportøren Avandero til sagsøgte, vedrører forholdet mellem transportøren og sagsøgte. Transportøren har dermed - på eget initiativ - påtaget sig risikoen i forhold til sagsøgte.

Sagsøgeren har til støtte for påstanden om, at sagen skal fremmes i realiteten, i første række gjort gældende, at det mellem parterne er aftalt, at levering skal ske i Skanderborg, hvorfor Vestre Landsret i medfør af EF-Domskonventionens artikel 5, nr. 1, har stedlig kompetence til at behandle sagen. FN-Konventionen om internationale køb (CISG) finder nok anvendelse på aftalen, men dennes artikel 31, litra a, som sagsøgte påberåber sig som grundlag for sin afvisningspåstand, er en deklatorisk bestemmelse, jf. artikel 6, der er fraveget ved parternes aftale. Ifølge sagsøgerens ordre af 14. januar 1992 skulle levering ske franko Skanderborg. Af sagsøgtes ordrebekræftelse af 16. januar 1992 fremgår, at parterne havde aftalt »F. CO DOMIC. NON SDOG«, dvs. »franco domicile non sdogato«, hvilket er den italienske betegnelse for INCOTERMS-klausulen DDU (delivered duty unpaid). Denne klausul er gentaget i sagsøgtes aftale med fragtføreren. DDU-klausulen betyder, at sælgeren ud over at bære omkostninger for og risikoen ved transporten først har leveret, når varerne stilles til køberens disposition på bestemmelsesstedet, som i dette tilfælde er aftalt til Skanderborg. Dette tydeliggøres i øvrigt også ved ordrens bestemmelse om, at varerne først kan anses for leveret, når såvel varer som certificat er modtaget. Sagsøgeren er enig med sagsøgte i, at fastlæggelsen af leveringsstedet skal ske efter italiensk ret, men at franko-klausulen skal forstås som anført, understøttes dog af bestemmelsen i den danske købelovs § 65.

For det tilfælde, at sagsøgeren ikke får medhold i, at den aftalte franko-klausul må forstås som anført ovenfor, har sagsøgeren i anden række gjort gældende, at parterne har praktiseret deres samhandel i overensstemmelse med sagsøgerens opfattelse af franko-klausulen, hvilken praksis sagsøgte er bundet af, jf. CISG artikel 9, hvorfor sagsøgte ikke kan støtte ret på den

leveringsklausul, der er angivet i sagsøgtes ordrebekræftelse. CISG artikel 31, litra a, må således anses for fraveget gennem parternes praksis.

Sagsøgeren har i tredje række gjort gældende, at aftalen er indgået med skjult dissens, og at risikoen herfor må bæres af sagsøgte. Sagsøgte har herved nærmere anført, at parternes aftale reelt var indgået på tidspunktet for sagsøgerens ordreafgivelse, at parternes hidtidige samhandel var blevet praktiseret i overensstemmelse med sagsøgerens opfattelse af franko-klausulen, at sagsøgeren herefter ikke havde anledning til at være opmærksom på en efterfølgende afvigende - italiensk sproget - leveringsklausul i ordrebekræftelsen, som reelt var overflødig, og at det således ikke kan bebrejdes sagsøgeren, at man ikke gjorde indsigelse mod den der anførte leveringsklausul, hvorfor der skal bortses fra den.

Sagsøgte har til støtte for sin afvisningspåstand i første række gjort gældende, at betingelserne for at anse Vestre Landsret for rette værning i medfør af EF-Domskonventionens artikel 5, nr. 1, ikke er til stede, idet levering i henhold til CISG artikel 31, litra a, er sket ved varenes overgivelse til den første transportør, hvilket skete ved overgivelse til transportøren Avandero s.p.a., Milano. Parternes aftale kan først anses for indgået med modtagelsen af ordrebekræftelsen, idet sagsøgeren ved sin ordreafgivelse selv efterspørger en ordrebekræftelse. I ordrebekræftelsen angives »franco domicile non sdognato«, som ikke er den italienske betegnelse for INCOTERMS-klausulen DDU, men er en klausul, der alene fastlægger omkostningernes fordeling, og som ikke tager stilling til risikoens overgang eller leveringsstedet. Den italienske betegnelse for DDU-klausulen er »reso non sdoganato«. Den klausul, der er anført i transportørens faktura til sagsøgte, har ikke betydning for fastlæggelsen af aftalen mellem sagsøgeren og sagsøgte. Da italiensk ret er afgørende for fastlæggelsen af leveringsstedet, har den danske forståelse af frankobestemmelsen ingen betydning. I italiensk ret er frankoklausulen en omkostningsbestemmelse, hvilken forståelse i øvrigt også gælder for de fleste internationale køb.

Over for sagsøgerens subsidiære anbringende har sagsøgte bestridt, at parternes samhandel hidtil har været praktiseret i overensstemmelse med den forståelse af leveringsbetingelserne, som sagsøgeren gør gældende. Sagsøgeren har ikke dokumenteret, at der foreligger en generel aftale om leveringsbetingelser, og den fremlagte korrespondance om en efterfølgende ordre kan ikke tages til indtægt for, at der skulle foreligge en sådan praksis. Det forhold, at sagsøgte af hensyn til samhandelsforholdet har accepteret at godtgøre sagsøgeren mindre transportskader, kan ikke tillægges betydning.

Over for sagsøgerens mere subsidiære anbringende har sagsøgte bestridt, at der skulle foreligge en skjult dissens, som sagsøgte bærer risikoen for.

Landsretten udtaler:

I sagsøgerens telex af 14. januar 1992, hvorved sagsøgeren afgav ordre på de i sagen omhandlede rør, er anført, at levering skal ske »franco Skanderborg«. Sagsøgeren udbad sig i samme telex en ordrebekræftelse fra sagsøgte. I sagsøgtes ordrebekræftelse af 16. januar 1992, som sagsøgeren ikke har gjort indsigelse imod, og som herefter må anses for en del af aftalegrundlaget, er vedrørende levering anført: »F.CO DOMIC. NON SDOG.«.

Sagsøgeren har gjort gældende, at den i ordren af 14. januar 1992 anførte franko-klausul må forstås således, at leveringsstedet er aftalt til Skanderborg, og at leveringsklausulen i sagsøgtes ordrebekræftelse af 16. januar 1992 svarer til INCOTERMS-klausulen »DDU«, der ligeledes indebærer, at levering først kan anses for at være sket i Skanderborg.

Sagsøgte har heroverfor gjort gældende, at en franko-klausul i internationale køb typisk opfattes som udelukkende vedrørende spørgsmålet om fordelingen af fragtomkostninger, og at dette svarer til forståelsen i italiensk ret, ligesom klausulen i ordrebekræftelsen også kun angår

omkostningsfordelingen.

Der er mellem parterne enighed om, at italiensk ret skal anvendes ved fastlæggelsen af leveringsstedet.

Efter det oplyste kan det ikke lægges til grund, at klausulen i sagsøgtens ordrebekræftelse svarer til INCOTERMS-klausulen »DDU«. Det må endvidere lægges til grund, at en franko-klausul i internationale køb ofte opfattes som udelukkende vedrørende fordelingen af fragtomkostningerne. Allerede på denne baggrund kan det ikke anses for godtgjort, at der er indgået aftale om, at leveringsstedet var aftalt til Skanderborg. Det bemærkes herved, at angivelsen af leveringsbetingelserne i transportørens faktura til sagsøgte ikke kan tillægges betydning i forholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte.

Da det endvidere ikke er godtgjort, at parterne i deres samhandel har lagt sagsøgerens forståelse af franko-klausulen til grund, og da der ikke er grundlag for at lade sagsøgte bære risikoen for en eventuel uoverensstemmende opfattelse, må leveringsstedet fastlægges i overensstemmelse med CISG artikel 31, litra a. Leveringen må således anses for sket i Italien, hvorfor der ikke er værneting her i landet efter EF-Domskonventionens artikel 5, nr. 1, eller efter danske værnetingsregler for det mod sagsøgte rejste erstatningskrav.

Landsretten tager derfor sagsøgtens afvisningspåstand til følge.

Sagsøgeren, Damstahl A/S, skal i sagsomkostninger betale 25.000 kr. til sagsøgte, A.T.I. s.r.l.

Højesterets dom.

I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 1. afdeling den 26. november 1997.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Hornslet, Marie-Louise Andreasen, Torben Melchior, Peter Blok og Lene Pagter Kristensen.

Appellanten, Damstahl A/S, har nedlagt påstand om, at dommen ophæves, og sagen hjemvises til behandling i realiteten ved Vestre Landsret.

Indstævnte, A.T.I. s.r.l., har påstået stadfæstelse.

Der er til brug for Højesteret tilvejebragt yderligere oplysninger og afgivet forklaring af Osvaldo Zatri, der er ansat hos transportfirmaet Avandero, Milano.

I A.T.I.'s ordre til Avandero, der er dateret 24. marts 1992, er bl.a. anført: »Condizioni resa: F.CO DOM. NON SDOG«.

Den i dommen omtalte ordre af 17. november 1992 og den omtalte ordrebekræftelse af 1. december 1992 angik den leverance, som er omtalt i Ole Petersens forklaring, ved hvilken der i marts 1993 under transporten skete skade på de leverede varer for 76.000 kr. I ordren af 17. november 1992 er yderligere bl.a. anført:

»Please be very carefull with packing and handling, must be without dents . . . the tubes are for candleholders.«

Der er fra det italienske justitsministerium indhentet oplysninger om italiensk ret. I ministeriets svar af 6. september 1999 hedder det bl.a. (dansk oversættelse):

»Spørgsmål 1:

»Franko«-klausulen, der benyttes i købekontrakter i Italien, er en omkostningsklausul. De »franko«-klausuler, der er almindelige i handelspraksis (f.eks. CIF-klausulen - cost insurance freight, FOB-klausulen - free on board, klausulen »frit ved grænsestation« eller »frit ved grænse«, som er hyppige i international handel), har ikke til formål at ændre ved reglen om, at sælger frigøres fra sin forpligtelse ved overdragelse af varen til fragtfører, eller at friholde køber for risikoen for varernes undergang under transporten. Denne fortolkning er udtrykkelig fastslået i italiensk ret i forbindelse med de hyppigste »franko«-klausuler.

Hvad der her er sagt generelt udelukker ikke, at man med »franko«-klausulen kan lade sælger bære risikoen i forbindelse med varetransporten frem til bestemmelsesstedet, såfremt der er indgået aftale herom, eller der er kutyme herfor.

Ved aftale forstås en kontrakt indgået mellem parterne.

. . .

Spørgsmål 2 og 3:

Ifølge italiensk lov gør det ingen forskel i fortolkningen af »franco«-termen, om et italiensk firma handler med et udenlandsk firma beliggende uden for Italien, f.eks. med et dansk firma beliggende i Danmark, eller handler med et andet italiensk firma.«

Damstahl har ikke for Højesteret gjort gældende, at den leveringsklausul, der er angivet i A.T.I.'s ordrebekræftelse af 16. januar 1992, er den italienske betegnelse for INCOTERMS-klausulen DDU. Damstahl har fastholdt, at DDU-klausulen i fakturaen fra Avandero er udtryk for den mellem transportøren og A.T.I. indgåede aftale. Det af A.T.I. anførte om, at dette ikke er tilfældet, er et nyt anbringende, som ikke bør tillades fremsat. Oplysningerne vedrørende transportskadene i marts 1993 viser, at der var fast praksis for, at tab ved transportskader blev krediteret Damstahl, og at dette ikke alene skete ved små skader.

A.T.I. har anført, at det fremgår af selskabets ordre til Avandero, at leveringsklausulen skulle være som angivet i ordrebekræftelsen til Damstahl. DDU-klausulen angivet i Avanderos faktura beror således ikke på en aftale mellem A.T.I. og Avandero, og i øvrigt har en sådan klausul i transportaftalen ingen betydning for aftaleforholdet mellem A.T.I. og Damstahl. A.T.I.'s krediteringer til fordel for Damstahl i nogle tilfælde, hvor der er opstået transportskader, vedrører situationer, hvor transportøren har været ansvarlig. Med hensyn til skaden til et beløb af 76.000 kr. i foråret 1993 var der tale om et ansvar enten hos transportøren for håndtering under transporten eller hos A.T.I. for dårlig emballering.

Sagen er behandlet skriftligt, jf. retsplejelovens § 387.

Højesterets bemærkninger.

Klausulen i ordrebekræftelsen af 16. januar 1992 om »F.CO DOMIC. NON SDO« er efter det oplyste en forkortelse af »franco domicile non sdognato«, som kan oversættes til »franco hjemsted, told ikke betalt«. Såvel Damstahls ordre som A.T.I.'s ordrebekræftelse indeholdt således en franco-klausul.

Da der er enighed om, at kontraktforholdet er undergivet italiensk ret, og da det fremgår af de til brug for Højesteret indhentede oplysninger, at en francoklausul efter italiensk ret alene er en omkostningsklausul, tiltræder Højesteret, at det ikke fremgår af parternes aftale, at leveringsstedet var aftalt til Skanderborg.

Det må på grundlag af A.T.I.'s ordre til transportøren af 24. marts 1992 lægges til grund, at angivelsen af leveringsklausulen DDU i fakturaen fra transportøren ikke hidrører fra A.T.I., og Højesteret tiltræder derfor, at der ikke kan lægges vægt på denne angivelse. Det bemærkes, at A.T.I. ikke i denne forbindelse kan anses at have fremsat et nyt anbringende.

Det er heller ikke efter bevisførelsen for Højesteret godtgjort, at parterne i deres samhandel har lagt Damstahls forståelse af franco-klausulen til grund.

Højesteret tiltræder herefter, at leveringsstedet var i Italien, jf. CISG art. 31, litra a, og at der derfor ikke i medfør af EF-domskonventionens art. 5, nr. 1, er værneting i Danmark for Damstahls krav. Højesteret stadfæster derfor dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal appellanten, Damstahl A/S, betale 25.000 kr. til indstævnte, A.T.I. s.r.l.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.